Επί των δικαστικών εξόδων

20 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιανουαρίου 1984.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

T. Koopmans

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Το Δικαστήριο καλείται να εκδικάσει την από 27 Σεπτεμβρίου 1982 προσφυγή που άσκησε η Mariette Krecké, σύζυγος Turner, με την οποία ζητεί την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 20ής Οκτωβρίου 1981 και την επιδίκαση ποσού 250 000 βελγικών

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.

φράγκων προς αποκατάσταση της ηθικής ζημίας που υπέστη.

Με την προσφυγή αυτή, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την εκτέλεση της απόφασης που εξέδωσε το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου, στις 9 Ιουλίου 1981, στις υποθέσεις 59 και 129/80 [1], στις οποίες η προσφεύγουσα στρεφόταν κατά της Επιτροπής.

Το διατακτικό της απόφασης αυτής ακύρωσε την απόφαση της 4ης Μαΐου 1979 περί νέας τοποθέτησης σε θέση της Mariette Turner μετά την αναδιοργάνωση των υπηρεσιών· επίσης, ακύρωσε την απόφαση της 20ής Μαΐου 1980, με την οποία η προσφεύγουσα μετατέθηκε αυτεπαγγέλτως σε θέση στη γενική διεύθυνση XII (έρευνα, επιστήμη και εκπαίδευση).

Η σκέψη 72 της απόφασης αυτής [2] διευκρίνιζε ότι:

«σύμφωνα με το άρθρο 176, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ η διοίκηση υποχρεούται να επανεξετάσει την κατάσταση της προσφευγούσης, υπό το φως των αρχών στις οποίες στηρίζεται η παρούσα απόφαση και να λάβει νέα μέτρα ως προς τη μελλοντική της τοποθέτηση».

Βάσει της απόφασης αυτής, η θέση της προσφεύγουσας ήταν επομένως η προηγούμενή της θέση κύριου υπάλληλου διοίκησης βαθμού Α 4 στο τμήμα «ιατρική υπηρεσία για το προσωπικό στις Βρυξέλλες» της γενικής διεύθυνσης IX («προσωπικό και διοίκηση»). Πάντως, με απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1981, η Επιτροπή την τοποθέτησε, μαζί με τη θέση της, στο τμήμα IX-A-6 «ασφάλιση ασθένειας, οικοδομικά δάνεια» της εν λόγω γενικής διεύθυνσης, στην οποία τα καθήκοντά της ήταν του ιατρού-συμβούλου.

Η Mariette Turner ισχυρίζεται ότι η τοποθέτηση αυτή δεν είναι σύμφωνη με τις «αρχές» στις οποίες στηρίζεται η απόφαση της 9ης Ιουλίου 1981, ότι στην πραγματικότητα δεν αντιστοιχεί ούτε προς την κατάρτισή της ούτε προς την επαγγελματική της πείρα και ότι επιπλέον, η παρουσία της στο τμήμα «ασφάλισης ασθένειας» δεν ήταν καθόλου αναγκαία. Αντίθετα, υποστηρίζει ότι η οριστική της επανένταξη στην «ιατρική υπηρεσία για το προσωπικό στις Βρυξέλλες» θα ήταν όχι μόνο σύμφωνη με τις «αρχές», στις οποίες στηρίζεται η απόφαση της 9ης Ιουλίου 1981, αλλά και πλήρως δικαιολογημένη εφόσον, στο μεταξύ, στην υπηρεσία αυτή είχαν προσληφθεί ένας ιατρός υπάλληλος με πλήρες ωράριο και ένας αναπληρωτής ιατρός. Στην πραγματικότητα, η νέα της τοποθέτηση της αφαιρούσε την άσκηση της «ιατρικής επιστήμης» που ασκούσε επί εικοσιπέντε και πλέον έτη. Από αυτό συμπεραίνει ότι η απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1981 έχει ανεπαρκή ή εσφαλμένη αιτιολογία, ελήφθη κατά κατάχρηση εξουσίας και συνιστά παράνομη υλική πράξη που παρέχει δικαίωμα ανάλογης αποζημίωσης.

I — Πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί αν η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να επανεντάξει αναδρομικά την προσφεύγουσα στην παλαιά της τοποθέτηση, αυτό δε κατά τρόπο οριστικό.

Η απόφαση της 9ης Ιουλίου 1981 είχε ως αποτέλεσμα να επαναφέρει την Mariette Turner στην αρχική της κατάσταση, αλλά κατά τη γνώμη μου, οι συνέπειες της εν λόγω απόφασης περιορίζονται ως εκεί. Η απόφαση αυτή δεν επεδίωξε — και εξάλλου δεν μπορούσε — να προδικάσει τη *μελλοντική* της τοποθέτηση.

Η Επιτροπή έχει το δικαίωμα να οργανώνει τις υπηρεσίες της. Η απόφαση της 9ης Ιουλίου 1981 δεν είχε ως αποτέλεσμα τον έλεγχο της αναδιοργάνωσης, που είχε γίνει, της γενικής διεύθυνσης προσωπικού και διοίκησης ούτε να αμφισβητήσει την υπαγωγή του τμήματος «ασφάλιση ασθένειας, οικοδομικά δάνεια» στη διεύθυνση Β, «γενική διοίκηση», της εν λόγω γενικής

1 — Συλλογή 1981, σ. 1883.

2 — Συλλογή 1981, σ. 1921.

διεύθυνσης, ενώ προηγουμένως αποτελούσε τμήμα της διεύθυνσης Β, «διαχείριση και οργάνωση». Έτσι, από τον Οκτώβριο του 1980, η ιατρική υπηρεσία Βρυξελλών υπάγεται στο γενικό διευθυντή.

Η απόφαση της 9ης Ιουλίου 1981 δεν αποτελούσε εμπόδιο για τη νέα μεταγενέστερη τοποθέτηση της προσφεύγουσας, εφόσον η τοποθέτηση αυτή δικαιολογείται από τις ανάγκες της υπηρεσίας και τα προσόντα της ενδιαφερομένης, προϋποθέσεις που πρέπει να επαληθευθούν.

1. Η Επιτροπή προβάλλει ότι, ήδη πριν από την απόφαση της 9ης Ιουλίου 1981, ο φόρος εργασίας του κεντρικού γραφείου εκκαθάρισης εξόδων του κοινού συστήματος υγειονομικής ασφάλισης αυξανόταν συνεχώς. Το γραφείο αυτό είναι κυρίως επιφορτισμένο να διεκπεραιώνει τις αιτήσεις απόδοσης εξόδων κατά 100 % για σοβαρές ασθένειες και τις αιτήσεις για την εκ των προτέρων έγκριση θεραπείας που υποβάλλουν οι υπάλληλοι. Πριν από την τοποθέτηση της προσφεύγουσας, στις 20 Οκτωβρίου 1981, ένας μόνο ιατρός ασκούσε το έργο αυτό που υπερέβαινε κατά πολύ την ημιαπασχόληση για την οποία είχε καταρχήν προσληφθεί. Μόνο το 1981 κατέστη δυνατό να βελτιωθεί η κατάσταση, μετά τη δημιουργία πρόσθετης θέσης που προβλέπεται στον προϋπολογισμό. Εν αναμονή της δημιουργίας της εν λόγω θέσης, η Επιτροπή προσέφυγε στη μέθοδο της ανατοποθέτησης υπαλλήλου μαζί με τη θέση του, χωρίς να δημοσιευτεί ανακοίνωση κενής θέσης.

Η νομολογία του Δικαστηρίου δέχεται την πρακτική αυτή και στην υπόθεση Kindermann, το Δικαστήριο έκρινε σαφώς ότι

«η απόφαση που λήφθηκε ως προς τον προσφεύγοντα, λόγω του ότι ο κάτοχος της θέσεως μετακινείται μαζί με τη θέση του, δεν οδηγεί σε κένωση θέσεως και, επομένως, δεν συνιστά μετάθεση, κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως» [1].

Από την 1η Απριλίου 1983, ο ιατρός έχει αντικατασταθεί από άλλο ιατρό, που και αυτός ημιαπασχολείται. Έτσι, προς το παρόν, η εργασία κατανέμεται μεταξύ, αφενός, της προσφεύγουσας που απασχολείται με πλήρες ωράριο (κατά δύο τρίτα περίπου), αφετέρου δε, του νέου αυτού ιατρού (κατά ένα τρίτο περίπου). Η αναλογία αυτή επιτρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η τοποθέτηση της Mariette Turner στο γραφείο εκκαθάρισης εξόδων ήταν δικαιολογημένη.

Εξάλλου, με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983 [2], το τρίτο τμήμα έκρινε ότι:

Τα προβλήματα που μπορεί ενδεχομένως να δημιουργήσει η αποχώρηση του υπαλλήλου στην προηγούμενη υπηρεσία του, η ωφέλεια που μπορεί να έχει η νέα υπηρεσία από τη μετακίνηση ... αποτελούν στοιχεία που υπάγονται «στην ευρεία εξουσία εκτίμησης που το Δικαστήριο έχει ώς τώρα αναγνωρίσει στα όργανα της Κοινότητας κατά την οργάνωση των υπηρεσιών τους σε συνάρτηση με την αποστολή που τους έχει ανατεθεί και κατά την τοποθέτηση, ενόψει της αποστολής αυτής, του προσωπικού το οποίο βρίσκεται στη διάθεσή τους».

2. Η κανονιστική ρύθμιση που θεσπίστηκε με κοινή συμφωνία μεταξύ όλων των οργάνων προβλέπει ότι κάθε γραφείο εκκαθάρισης εξόδων επικουρείται από έναν ιατρό σύμβουλο. Οι αιτήσεις για την εκ των προτέρων έγκριση ανάληψης εξόδων που υποβάλλονται στο γραφείο αυτό δεν μπορούν να κριθούν παρά μετά από γνωμάτευση *ιατρού* συμβούλου και η εξέτασή τους συνιστά σημαντικό τμήμα της εργασίας του εν λόγω ιατρού.

Δεν αμφισβητείται ότι τη θέση αυτή του ιατρού συμβούλου *δεν* «ηδύναντο να κατα-

1 — Απόφαση της 21. 5. 1981, υπόθεση 60/80, Kindermann, σκέψη 13, Συλλογή 1981, σ. 1341.

2 — Υπόθεση 176/82, Nebe, σκέψη 18, Συλλογή 1983, σ. 2486.

λάθουν πρόσωπα χωρίς πραγματική ιατρική κατάρτιση ή, πάντως, με ατελή μόνο κατάρτιση στον τομέα της ιατρικής»[1]. Η Mariette Turner, ιατρός, διαθέτει επομένως όλα τα προσόντα για να καταλάβει μια τέτοια θέση με πλήρες ωράριο στο γραφείο εκκαθάρισης εξόδων των Βρυξελλών, το σημαντικότερο όλων των κοινοτικών οργάνων.

Κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι τα καθήκοντα που ανατέθηκαν στην προσφεύγουσα από τις 20 Οκτωβρίου 1981 ήταν «ασαφή» κατά την έννοια της απόφασης της 9ης Ιουλίου 1981 [2].

Σημειώνω ότι η απόφαση Nebe της 14ης Ιουλίου 1983 [3] παρατηρεί ότι:

«ο υπάλληλος δεν μπορεί να αντιτάσσει το προσωπικό του συμφέρον στα μέτρα που λαμβάνει η αρχή ενόψει της οργανώσεως ή της ορθολογικής λειτουργίας των υπηρεσιών, τα οποία εξυπηρετούν το συμφέρον της υπηρεσίας . . .».

Επομένως, δεν θεωρώ ότι η εν λόγω απόφαση ελήφθη κατά πραγματική ή νομική πλάνη.

Όσον αφορά τη δήθεν κατάχρηση εξουσίας, αρκεί να παρατηρηθεί ότι αν η απόφαση ανατοποθέτησης κριθεί σύμφωνη προς το συμφέρον της υπηρεσίας, δεν μπορεί να θεωρηθεί παράνομη λόγω κατάχρήσεως εξουσίας.

Από τις διαπιστώσεις αυτές προκύπτει ότι το αίτημα αποζημίωσης είναι αβάσιμο.

II — Όμως, η προσφεύγουσα παραπονείται επίσης ότι μεταξύ της 9ης Ιουλίου 1981, ημερομηνία εκδόσεως της απόφασης του Δικαστηρίου και της 20ής Οκτωβρίου 1981, παρέμεινε χωρίς οδηγίες και χωρίς εργασία στη γενική διεύθυνση XII.

Η αρχή που θέτει το άρθρο 34, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, κατά την οποία η Ανωτάτη Αρχή διαθέτει *εύλογη* προθεσμία για να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της ακυρωτικής απόφασης, μπορεί, κατ' εμέ, να έχει ανάλογη εφαρμογή στο άρθρο 176, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και στο άρθρο 171 ΕΟΚ. Στην προκειμένη περίπτωση, αν ληφθεί υπόψη η περίοδος διακοπών και η ετήσια άδεια που έλαβε η προσφεύγουσα, η κατά λίγο περισσότερο από τρεις μήνες προθεσμία που παρήλθε μεταξύ της έκδοσης της απόφασης και της νέας της τοποθέτησης δεν φαίνεται υπερβολική.

Η προσωρινή της επανένταξη δεν έχει ως αποτέλεσμα για την προσφεύγουσα ούτε απώλεια βαθμού ούτε μείωση αποδοχών. Η αδυναμία να ασκεί την «ιατρική επιστήμη» κατά την εν λόγω περίοδο προκύπτει από τη νέα κατάσταση που δημιούργησε η απόφαση του Δικαστηρίου καθώς και από τα μέτρα που έλαβε στο μεταξύ η αρχική υπηρεσία της ενδιαφερομένης.

Προσθέτω ότι δεν έγινε δεκτή η αίτηση αναστολής που υπέβαλε με την ευκαιρία των προσφυγών 59 και 129/80 και ότι η ίδια η Mariette Turner αντιτάχθηκε στην τοποθέτησή της, στις 8 Ιουνίου 1979, στην ειδικευμένη υπηρεσία «ιατρική υπηρεσία Βρυξελλών για το προσωπικό στις Βρυξέλλες».

Προτείνω την απόρριψη της προσφυγής, κάθε δε διάδικος να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

1 — Σκέψη 65 της απόφασης της 9. 7. 1981, Συλλογή, 1981, σ. 1919.

2 — Σκέψη 61 της απόφασης της 9. 7. 1981, Συλλογή, 1981, σ. 1918.

3 — Υπόθεση 176/82, Nebe, σκέψη 19, Συλλογή 1983, σ. 2486.